

Waarom Martine Jonker kinderboeken voor volwassenen schrijft

Kromstad is de ommuurde locatie waar *De honingeters*, tweede novelle van Martine Jonker (28), zich afspeelt. Op de schutpagina voorin twee bijbelteksten uit respectievelijk Spreuken en 1 Samuël over honing. Aan het slot Hebréeën 13:13: 'Laten wij dan naar Hem toe gaan, buiten de stad en dezelfde schande dragen die Hij gedragen heeft.' Voor een beetje goede verstaander ontrolt het verhaal zich tussen die twee ankers. De Krommen, hard bezig met eigen werken om hun stad schoon te houden – ze doen dit onder de meedogenloze wetgeving van hun regerende heer –, krijgen een steeds zwaardere last (stenen in een rugzak) te dragen en lijden honger. Zij lopen voorovergebogen en gaan er steeds slechter uitzien. Cerco (Italiaans voor 'ik zoek') trekt met een vriend met moeite de stad uit en vindt daar prins Vero van de Honingrots, die al over de sleutel blijkt te beschikken van de ten onrechte nog door een andere heer geregeerde Kromstad. Maar zijn tijd komt nog, weet iedereen op de Honingrots. Daar krijgen Cerco en zijn vriend eerst melk en vervolgens honing, symbolen voor het eerste voedsel en de 'vaste spijs' voor gelovigen. In het begin

"Voor de oude mens doet het Woord pijn, maar de nieuwe wordt erdoor gesterkt"

levert de honing (beeld van Gods Woord), het lekkerste wat zij ooit aten, hun wel buikpijn op. "Voor de oude mens doet het Woord pijn, maar de nieuwe wordt erdoor gesterkt", legt Martine uit. "En als je veel van de honing hebt gegeten, hoor je niet meer thuis in Kromstad. Zulke bijbelse principes heb ik geprobeerd te vertalen."

Typologie

Schrijf je eigenlijk kinderboeken? "Ik vind ze meer voor volwassenen dan voor kinderen", zegt Martine. "Maar ik werk met heel eenvoudige beelden en taal. Misschien zijn het kinderboeken voor volwassenen. De beelden komen vanzelf

Toen zij naar haar huidige woning verhuisde, vond Martine Jonker bij het opruimen complete boekmanuscripten. Geschreven door haarzelf, als kind van tien. "Je kon zien dat ik toen al plezier had in schrijven." Dat heeft ze nog steeds, maar ze wil nu een boodschap kwijt. Na haar debuut *De houtsnijder* kwam eind september haar tweede boek uit. Opnieuw een vertelling, waarin de essentie van het evangelie sprookjesachtig is verwoord.

Door Johan Th. Bos

bovendrijven als je iets van de bijbel weet; het is typologie." Zij volgt al jaren lang diepgaande bijbelstudies en praat enthousiast over de voedingswaarde daarvan voor haar geestelijk leven. "De essentie van *De honingeters* is natuurlijk dat christenen worden opgeroepen buiten de legerplaats, de wereld, het heil te zoeken. In mijn vorige boek zag je een omgekeerde beweging. Daarin verlieten de door een houtsnijder gemaakte poppen de berg waarop zij gelukkig woonden, op weg naar een hachelijk avontuur in het dal. De zoon van de houtsnijder kwam hen zoeken en redden."

Beide vertellingen zijn nu door uitgeverij Plateau, dochter van De Vuurbaak, in één band uitgebracht. In de verte doet haar verteltrant denken aan de wijze waarop C.S. Lewis bijbelse waarheden verpakte in fictie, zoals die over Narnia. "Maar het gekke is dat ik mijn eerste boek al had geschreven, toen ik pas iets van hem las. Ik vind zijn boeken geweldig. Maar hij was niet mijn grote voorbeeld toen ik begon. Ik heb eigenlijk nooit iemand na willen doen, al zijn er natuurlijk auteurs die ik bijzonder waardeer. Zoals de Amerikaanse

Bodie Thoene. In haar boeken zie ik dat ze méér weet. Een heel diepe bijbelse boodschap. Moderne literatuur boeit mij eigenlijk niet zo. Ik heb uiteraard *Knielen op een bed violen* gelezen. Maar de meeste boeken die ik graag lees, gaan over geschiedenis. Historische romans, maar ook non-fictie."

Roman

Eigenlijk doemt zij ervan zelf een historische roman te schrijven. Maar ook daarin zou dan de boodschap van de bijbel moeten zitten, een link naar het evangelie. Ze zegt: "Ik vind schrijven op zichzelf heel leuk, maar het moet wel ergens over gaan. Er moet een boodschap in zitten. Ik wil niet over flutdingen schrijven. Er zijn genoeg anderen die dat doen. Dat bedoel ik niet veroordelend, hoor. Ik lees zelf ook soms een soort niemendalletje, bijvoorbeeld in de vakantie. Maar ik zal zelf niet snel iets schrijven waar het evangelie helemaal niet in voorkomt. Ach, wat ik tot nu toe deed, blijven in feite nog steeds oefeningen."

Van beroep is Martine logopediste op een basisschool voor kinderen met taal- en spraakmoeilijkheden, onder wie slechthorenden en autisten. "Kinderen met allerlei spraakstoornissen", vertelt ze. "Een leuk vak. Veel meer dan alleen zoets als mensen leren de S goed uit te spreken, zoals buitenstaanders vaak denken. Toch denk ik soms dat ik, als ik het over moest doen, misschien voor geschiedenis had gekozen. Veel schrijvers hebben geschiedenis of Nederlands gedaan. Ik ging logopedie doen na het basisjaar aan de Evangelische Hogeschool. Eigenlijk had ik al heel jong iets met logopedie, omdat ik spreken oefende met mijn jongste zusje. Zij is verstandelijk beperkt."

Met haar andere zuster samen bewoont zij een huis in Nieuwegein, waar ook geregeld een bijbelkring samenkomt. "Ik probeer in wat ik schrijf belangrijke bijbelse waarheden te vertalen, die helaas veel gelovigen ook niet kennen. Op mijn eerste boek kreeg ik veel reacties van mensen die erdoor in gesprek waren gekomen over het evangelie. Iemand zei: 'Ik geef het cadeau aan mijn kleinkinderen, die dreigen af te dwalen.'"

Italië lijkt een beetje haar tweede vaderland. In Rome volgde zij, na te zijn afgestudeerd, ook een opleiding Italiaans. "Mijn ouders gingen er altijd al samen met ons heen. Een van de plekken waar wij vaak kwamen, in Noord-Italië, stond model voor mijn eerste boek. Vooral door de bijbel en de geschiedenis in het verlengde daarvan, over de voetsporen van Paulus en andere discipelen, raakte ik heel geboeid door dat land. Vooral door Rome. Daar heb ik rondgelopen in de catacomben, de kathedraal Santa Piolenziana bezocht en gouden uren in geheime onderaardse gangen beleefd. Ik bijt mij enorm vast in onderwerpen die mij boeien. Om ze uit te pluizen. In Rome bezocht ik trouwens ook Rosita Steenbeek. Haar boeken vind ik ook heel goed."

Ze heeft een druk leven. "Ik vind schrijven heerlijk, maar het is naast een vrijwel fulltimebaan worstelen met de tijd. En ik doe ook veel andere dingen. Veel bijbelstudie, ik zing in een gospelkoor en wil ook verder met Italiaans. Ik breng grote delen van mijn vakanties door in Italië. Maar in de kerst- en zomervakantie geef ik doorgaans ook een flinke ruk aan zo'n manuscript." Evenals haar zus heeft zij nog geen man of vriend. Er hebben zich nog geen kandidaten aangemeld, constateert zij lachend. "En we willen allebei ook niet de eerste de beste."

Speciaal voor lezers van Uitdaging:
Lees nu met korting het nieuwe boek van Martine Jonker: **de Honingeters en de Houtsnijders**

lever de bon hiernaast in bij uw boekhandel en krijg een korting van meer dan 20%

Geldig t/m 31 december 2010

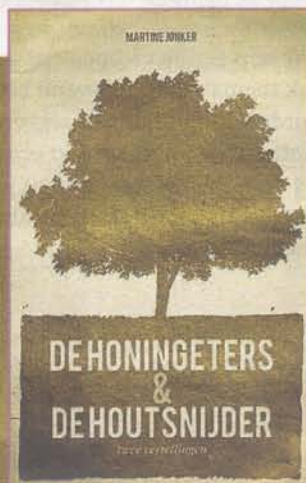


Martine Jonker: "Ik vind schrijven op zichzelf heel leuk, maar het moet wel ergens over gaan. Er moet een boodschap in zitten." Foto: De Vuurbaak

'Het blijven nog vingeroefeningen'

Martine Jonker werd in 1982 geboren in IJsselstein. Na het vwo volgde ze het basisjaar aan de Evangelische Hogeschool in Amersfoort en daarna de opleiding logopedie in Utrecht, waar ze in 2005 afstudeerde. Tegenwoordig werkt ze als logopediste op een spraaktaalschool.

Schrijven doet ze al van jongs af aan. Schrijven is voor haar in de eerste plaats een manier om haar geloof in Jezus Christus aan anderen uit te dragen. Daarnaast kan ze er haar andere passies in kwijt, zoals haar liefde voor Italië en voor geschiedenis.



De Honingeters en de Houtsnijders
Auteur Martine Jonker
Clearing Uitgeverij Vuurbaak

Bij inlevering van deze bon in de boekhandel betaal je voor **De Honingeters en de Houtsnijders** geen € 12,50 maar slechts € 9,95!